

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 maja 2020 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., z urzędu, zmienił decyzję z dnia 29 sierpnia 2018 roku w pkt II, dotyczącą obliczenia wysokości świadczenia i, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 sierpnia 2018 roku, przyznał, na podstawie art. 26 i art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, K. C., prawo do emerytury od 1 sierpnia 2018 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne (1.170,45 zł) oraz kapitału początkowego (420.124,47 zł) z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę, stanowiącą sumę kwot pobranych wcześniejszych emerytur (140.342,62 zł). Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę (204,10 miesięcy). Emerytura wyliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wyniosła 1.556,03 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2020 roku -1.624,83 zł. Świadczenie, jako mniej korzystne, zawieszono, w związku z tym, wypłacana będzie emerytura w wysokości, przyznanej decyzją z dnia 4 grudnia 2012 roku. Nadpłacone kwoty za okres od 1 sierpnia 2018 roku do 30 kwietnia 2020 roku nie podlegają zwrotowi.

/decyzja - k. 57-58 odw. plik II akt ZUS/

Kolejną decyzją z dnia 7 maja 2020 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., z urzędu, przeliczył na podstawie art. 27 i art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych K. C. emeryturę od 1 maja 2020 roku, tj. od najbliższego terminu płatności. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia w wysokości 1.304,04 zł (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 73,43 % pomnożony przez kwotę bazową 1.775,89 zł). Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 31 lat, 6 miesięcy i 5 dni, tj. 378 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat, 5 miesięcy i 21 dni, tj. 65 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury wyniosła po waloryzacji od 1 marca 2020 roku 1.769,68 zł. zł.

/decyzja - k. 59-60 odw. plik II akt ZUS/

K. C., uznając powyższe decyzje za krzywdzące, w dniu 5 czerwca 2020 roku, złożyła od niej odwołanie, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i kontynuowanie wypłaty emerytury od dnia 1 maja 2020 r., od dotychczas ustalonej kwoty, wynikającej z decyzji z dnia 29 sierpnia 2018 roku, z uwzględnieniem, dokonanych po tej dacie, waloryzacji. Zakwestionowała podstawy prawne wydanych decyzji (w tym, brak powołania art. 114 ustawy emerytalnej, w drugiej zaskarżonej decyzji) oraz sposób ustalenia emerytury (wysokość kwoty bazowej – zgodnie z treścią art. 53 w zw. z art. 19 ustawy emerytalnej powinna być z poprzedniego roku kalendarzowego w wysokości 4.294,67 zł, wysokość wskaźnika podstawy wymiaru – jakiej poprzedniej decyzji dotyczy, ilość okresów składkowych i nieskładkowych – powinny być te wskazane w decyzji o ustaleniu kapitału początkowego czyli 19 miesięcy okresów nieskładkowych). Nadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

/odwołanie - k. 3-5 odw., odwołanie - k. 3-5 odw. akt VIII U 1377/20/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., w odpowiedzi na odwołania, z dnia 29 czerwca 2020 roku, wniósł o ich oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację. Dodał, że podstawę wydania obu decyzji stanowi art. 114 ust. 1 pkt 6 ustawy emerytalnej, tj. błąd organu rentowego, polegający na nieprawidłowym obliczeniu wysokości emerytury. Podstawę obliczenia emerytury przyjęto na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę z art. 27 ustawy emerytalnej, tj. 21 listopada 2012 roku, a nie, jak błędnie ustalono na dzień

20 sierpnia 2018 roku. Podobnie średnie dalsze trwanie życia przyjęto dla wieku, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę z art. 27 ustawy emerytalnej czyli 204, 1 miesięcy, zamiast błędnie przyjętych 158,3 miesięcy.

/odpowiedź na odwołanie – k. 9-10, odpowiedź na odwołanie – k. 9-10 akt VIII U 1377/20/

W dniu 3 lipca 2020 roku Sąd Okręgowy w Łodzi połączył sprawy o sygn. akt VIII U 1377/20 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt VIII U 1376/20.

/zarządzenie – k. 12 akt VIII U 1377/20/

Na rozprawie w dniu 12 października 2020 roku, pełnomocnik wnioskodawczynie poparła odwołania, wnosząc o przywrócenie wysokości emerytury, wynikającej z decyzji z dnia 29 sierpnia 2018 roku. Wnioskodawczynie oświadczyła, że kwestionuje ilość okresów nieskładkowych w wymiarze 5 lat i 5 miesięcy, wnosząc o przyjęcie ich w wymiarze 5 miesięcy.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o ich oddalenie, podnosząc, że, w zakresie okresów nieskładkowych został zaliczony zasiłek przedemerytalny, pobierany przez wnioskodawczynię, a decyzja z dnia 4 grudnia 2012 roku jest prawomocna.

/stanowiska 00:02:09, 00:02:53, 00:05:25 – płyta CD k. 30/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

K. C. urodziła się w dniu (...).

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 1-2 odw. plik I akt ZUS/

W dniu 25 listopada 2002 roku skarżąca złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 1-2 odw. plik I akt ZUS/

Decyzją z **dnia 6 grudnia 2002 roku** (...) Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury, od 3 stycznia 2003 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1991 r. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 73,43 % przez kwotę bazową 1.775,89 zł wynosi 1.304,04 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego przyjęto 31 lat i 1 miesiąc, tj. 373 miesiące okresów składkowych oraz 5 lat i 5 miesięcy, tj. 65 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury wyniosła 1.002,59 zł brutto.

/decyzja – k. 26 akt ZUS plik I, notatka w sprawie zatrudnienia – k. 23 akt ZUS plik I/

W dniu 21 listopada 2012 roku skarżąca złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 1-4 odw. plik II akt ZUS/

Prawomocną **decyzją z dnia 4 grudnia 2012 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł., przyznał, na podstawie art. 27 i art. 53, ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawczynie prawo do emerytury od 1 listopada 2012 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury (czyli wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1991 r.). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 73,43 %. Kwota bazowa wyniosła 1.775,89 zł, zaś podstawa wymiaru wyniosła 1.304,04 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego przyjęto 31 lat i 6 miesięcy, tj. 378 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 5

miesiący, tj. 65 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury wyniosła 1.009,63 zł brutto, a po waloryzacji 1.450,59 zł brutto.

Jednocześnie dokonano wstrzymania wypłaty dotychczasowej emerytury.

/decyzja – k. 35 akt ZUS plik II, notatka w sprawie zatrudnienia – k. 21 akt ZUS plik II/

W dniu 20 sierpnia 2018 roku odwołująca złożyła wniosek o przeliczenie emerytury według nowych zasad /wniosek - k. 44-44 odw. akt ZUS plik II/

Decyzją z **dnia 27 sierpnia 2018 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił kapitał początkowy K. C. na dzień 1 stycznia 1999 r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1980 r. do 31 grudnia 1989 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 76,45 %, co zostało pomnożone przez kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, w związku z czym podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 911,39 zł. Przyjęto łącznie 30 lat, 11 miesięcy i 5 dni, tj. 371 miesięcy okresów składkowych oraz 1 roku, 7 miesięcy i 19 dni, tj. 19 miesięcy okresów nieskładkowych. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 100,00 %. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osoby w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła zł 139.908,78 zł.

/decyzja - k. 48-49 akt ZUS plik II, obliczenie wskaźnika – k. 50 akt ZUS plik II/

Decyzją z **dnia 29 sierpnia 2018 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. przyznał na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 sierpnia 2018 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne (2.807,79 zł) oraz kapitału początkowego (556.116,43 zł) z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych wcześniejszych emerytur (140.342,62 zł). Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę (158,30 miesięcy). Emerytura wyliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wyniosła 2.644,23 zł brutto $[(2.807,79 \text{ zł} + 556.116,43 \text{ zł}) - 140.342,62 \text{ zł}] : 158,30 = 2.644,23 \text{ zł}$.

/decyzja – k. 54-55 odw. akt ZUS plik II/

ZUS uwzględnił, w stażu ubezpieczeniowym wnioskodawczyni, do okresów nieskładkowych, okresy pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku przedemerytalnego, tj. okresy od 1 stycznia do 31 lipca 1997 roku, od 2 kwietnia 1998 roku do 1 grudnia 1998 roku, od 1 marca 1999 roku do 2 stycznia 2003 roku.

Wnioskodawczyni pobierała zasiłek przedemerytalny w okresie od 20 grudnia 1996 roku do 31 lipca 1997 roku oraz od 2 kwietnia 1998 roku do 1 grudnia 1998 roku i od 1 marca 1999 roku do 2 stycznia 2003 roku.

/notatka w sprawie zatrudnienia – k. 21 akt ZUS plik II, notatka w sprawie zatrudnienia – k. 23 akt ZUS plik I, zaświadczenie – k. 10 akt ZUS plik I/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności o powołane dokumenty z akt Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wiarygodność zgromadzonych dokumentów, jak również ich treść nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do negowania ich autentyczności.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, odwołania wnioskodawczyni nie zasługują na uwzględnienie.

Na mocy art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 roku, poz. 53 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: w przypadku kobiet osiągnęli wiek emerytalny w wysokości 60 lat oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiet, z zastrzeżeniem art. 27a.

Jak wynika z **art. 55 ustawy** wspomnianej ustawy, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego

i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Przepis **art. 55 stosuje** się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27 (art. 55a cytowanej ustawy).

Stosownie do art. 25 analizowanej ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę - art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4).

Ostatecznie wskazać należy, że zgodnie z art. 129 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Natomiast, zgodnie z **art. 114 ust. 1 pkt 6** cytowanej ustawy, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

Wnioskodawczyni (urodzona (...)), od 3 stycznia 2003 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego pobierała emeryturę przyznaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ze wskaźnikiem podstawy wymiaru w wysokości 73,43 % i kwotą bazową 1.775,89 zł (przyjęto wówczas 31 lat i 1 miesiąc, tj. 373 miesiące okresów składkowych oraz 5 lat i 5 miesięcy, tj. 65 miesięcy okresów nieskładkowych). Następnie prawomocną decyzją z dnia 4 grudnia 2012 roku organ rentowy przyznał wnioskodawczyni na podstawie art. 27 i art. 53 cytowanej ustawy prawo do emerytury od 1 listopada 2012 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, z dotychczasowym wskaźnikiem podstawy wymiaru w wysokości 73,43 % (z lat 1982-1991) i kwotą bazową 1.775,89 zł (przyjęto 31 lat i 6 miesięcy, tj. 378 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 5 miesięcy, tj. 65 miesięcy okresów nieskładkowych). Wskazać w tym miejscu należy, że ZUS uwzględnił w

stażu ubezpieczeniowym wnioskodawczyni do okresów nieskładkowych okresy pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku przedemerytalnego, tj. okresy od 1 stycznia do 31 lipca 1997 roku, od 2 kwietnia 1998 roku do 1 grudnia 1998 roku, od 1 marca 1999 roku do 2 stycznia 2003 roku, a wnioskodawczyni przyznała w toku procesu, że pobierała zasiłek przedemerytalny. Decyzji tej wnioskodawczyni nie skarżyła.

Następnie decyzją z dnia 29 sierpnia 2018 roku po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 sierpnia 2018 roku organ rentowy przyznał K. C. prawo do emerytury od 1 sierpnia 2018 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, na podstawie przepisów art. 55 ustawy emerytalnej. Emeryturę ustalono zgodnie z art. 26 w/w ustawy jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. Podstawa obliczenia emerytury to suma składek na ubezpieczenia emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji (zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego od dnia 1 stycznia 1999 r. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury) oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wnioskodawczyni w wysokości 556.116,43 zł oraz kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 2.807,79 zł. została pomniejszona o kwotę wcześniej pobranych emerytur tj. o kwotę 140.342,62 zł i podzielona przez średnie dalsze trwanie życia tj. 158,30 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona według nowych zasad, zgodnie z art. 26 w/w ustawy wyniosła 2.644,23 zł.

Wskutek błędu organu rentowego, polegającego na nieprawidłowym obliczeniu wysokości emerytury w decyzji z dnia 29 sierpnia 2018 roku leżącego po stronie organu rentowego, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 7 maja 2020 roku z urzędu na podstawie art. 26 i art. 114 ust. 1 pkt 6 ustawy emerytalnej zmienił decyzję z dnia 29 sierpnia 2018 roku w pkt II dotyczącym obliczenia wysokości świadczenia i po ponownym rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 sierpnia 2018 roku przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 sierpnia 2018 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wnioskodawczyni w wysokości 420.124,47 zł oraz kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 1.170,45 zł została pomniejszona o kwotę wcześniej pobranych emerytur tj. o kwotę 140.342,62 zł i podzielona przez średnie dalsze trwanie życia tj. 204,1 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona według nowych zasad, zgodnie z art. 26 w/w ustawy wyniosła 1.556,03 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2020 roku -1.624,83 zł. Organ rentowy zawiesił K. C. wypłatę przyznanej emerytury, bowiem wysokość emerytury obliczona w oparciu o przepisy art. 26 w/w ustawy okazała się dla skarżącej świadczeniem mniej korzystnym (niż wynikająca z decyzji z dnia 4 grudnia 2012 roku). Jednocześnie organ rentowy uznał, że nadpłacone kwoty za okres od 1 sierpnia 2018 roku do 30 kwietnia 2020 roku nie podlegają zwrotowi. W konsekwencji kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 20 maja 2020 roku organ rentowy z urzędu na podstawie art. 27 i art. 53 ustawy w zw. z art. 114 ust. 1 pkt 6 ustawy emerytalnej przeliczył wnioskodawczyni emeryturę od 1 maja 2020 roku, tj. od najbliższego terminu płatności, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji z dnia 4 grudnia 2012 roku (73,43 %) i kwotą bazową 1.775,89 zł (przyjęto 31 lat i 6 miesięcy, tj. 378 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 5 miesięcy, tj. 65 miesięcy okresów nieskładkowych). Z powyższego wynika zatem, że przyjęto te same parametry podstawy wymiaru świadczenia co w decyzji z dnia 4 grudnia 2012 roku. W odwołaniu od decyzji ubezpieczona domagała się ponownego ustalenia emerytury w wysokości określonej w decyzji z dnia 29 sierpnia 2018 roku. Wnioskodawczyni kwestionowała, początkowo, podstawy prawne wydanych decyzji oraz sposób ustalenia emerytury (wysokość kwoty bazowej – zgodnie z treścią art. 53 w zw. z art. 19 ustawy emerytalnej powinna być z poprzedniego roku kalendarzowego w wysokości 4.294,67 zł, wysokość wskaźnika podstawy wymiaru – jakiej poprzedniej decyzji dotyczy, ilość okresów składkowych i nieskładkowych – powinny być te wskazane w decyzji o ustaleniu kapitału początkowego czyli 19 miesięcy okresów nieskładkowych). Ostatecznie na rozprawie poprzedzającej wydanie orzeczenia w sprawie wnioskodawczyni nie zgodziła się z ilością przyjętych przez organ rentowy okresów nieskładkowych w wymiarze 5 lat i 5 miesięcy. W toku procesu zweryfikowano, że skarżone decyzje zostały wydane w oparciu o treść art. 114 ust. 1 pkt 6 ustawy emerytalnej oraz wskazane w nich pozostałe podstawy prawne. Korekty w zakresie nieprawidłowego obliczenia wysokości emerytury w decyzji z dnia 29 sierpnia 2018 roku mocą pierwszej zaskarżonej decyzji z dnia 7 maja 2020 roku dokonano co do daty podstawy obliczenia emerytury – prawidłowo przyjęto dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 emerytalnej, tj. 21 listopada 2012 roku w miejsce błędnie ustalonego 20 sierpnia 2018 roku. Korekty dokonano także co do średniego dalszego trwania życia przyjętego

dla wieku, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej czyli 204,1 miesiący zamiast błędnie przyjętych 158,3 miesiący. Wysokość kwoty bazowej podobnie jak i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wskazane w drugiej zaskarżonej decyzji z dnia 7 maja 2020 roku są determinowane na mocy art. 53 ust. 3 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej wysokością kwoty bazowej i wskaźnika ustalonych w decyzji z dnia 4 grudnia 2012 roku, która wobec jej niezaskarżenia uzyskała przymiot decyzji ostatecznej (art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r.). Ostateczną decyzją organu rentowego, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny, prawem przewidziany, sposób sąd ubezpieczeń Społecznych jest związany /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r. sygn. I UK 173/07, opubl. OSNP 2009/5-6/78; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r. sygn. I UK 376/07, opubl. OSNP 2009/21-22/295; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 r. sygn. I UK 357/10, LEX nr 863946/. Wreszcie powyżej już wskazano, że ZUS uwzględnił w stażu ubezpieczeniowym wnioskodawczynie do okresów nieskładkowych okresy pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku przedemerytalnego, a wnioskodawczyni przyznała w toku procesu, że pobierała zasiłek przedemerytalny. Okresy te zresztą były już uwzględnione w ostatecznej decyzji z dnia 4 grudnia 2012 roku.

Reasumując - organ rentowy w sposób prawidłowy obliczył wysokość emerytury wnioskodawczynie, uznając, że skorygowane wskutek błędu organu rentowego świadczenie emerytalne obliczone na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej jako mniej korzystne ulega zawieszeniu, i przeliczył emeryturę na podstawie art. 27 i art. 53 ustawy emerytalnej (na tzw. starych zasadach).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżone decyzje odpowiadają wyżej przytoczonym przepisom prawa i w konsekwencji orzekł, jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalając odwołania wnioskodawczynie.

K.W.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie